

अभिप्रवर्षण (von धर्ष् mit अभिप्र) n. Angriff, das Anthon eines Leidens MBu. 3, 14937.

अभिप्रयार्थिन् (von या mit अभिप्र) adj. herbeikomend TS. 5, 3, 2, 4, 2, 2.

अभिप्रवेश (von विप्र् mit अभिप्र) m. das Betreten (einer Einsiedelei) MBu. 1, 2871.

अभिप्रायण (von आप् mit अभिप्र) n. das Erreichen: अर्थामि०, अर्थान-भि० das Erreichen des Sinnes d. i. das Soweitkommen, dass der Sinn abgeschlossen ist, Ind. St. 8, 120.

अभिप्राय 1) कर्त्रभिप्राये könnte auch als adj. comp. aufgefasst werden; dann bedeutet अभिप्राय die Richtung zu Jmd hin. Lies क्रियाफले. — 2) a) अभिप्रायं यो विदित्वा तु भर्तुः सर्वाणि कार्याणि करोत्यतन्द्रोः Spr. 3543. अभिप्रायानुसारेण 3543. सर्वाणां च खलानां च — अभिप्राया न सि-ध्यति 3200. पापाभिप्रायक adj. R. 7, 34, 14. — c) Betrachtung —, das Ansehen als Vedāntas. (Allah.) No. 23. — d) blosser Schein: चिक्च्यभि-प्रायेषु RV. Puṛ. 4, 28, 14, 11. Erscheinung, Phantom: तत्र दिव्यानां-प्रायान्दर्श MBu. 13, 2827. — e) in der Dramatik die Darstellung einer Unmöglichkeit als solcher an einem Gleichnisse Śāh. D. 434. 443, wo mit mehreren Hdschr. अमूर्तार्थस्य st. अद्वैतार्थस्य zu lesen ist.

अभिप्रेप्सु mit dem acc. auch MBu. 1, 1777.

अभिप्रेरण (von इर् mit अभिप्र im caus.) u. das in-Bewegung-Setzen: दाल्ताभि० Kāv. 3, 182.

अभिबल n. in der Dramatik das Anführen —, das hinter-das-Licht-Führen Jmdes durch Verkleidung: अभिबलमभिसंधिप्रकृत्वेन यः (the Adhibala [Overreaching] is an inquiry or examination by an artifice BAL-LANT.) Śāh. D. 373. अधिबल 363. die ältere Ausg. ein Mal (161) अधि-बल, das andere Mal (163) अभिनय n., die richtige Form wird wohl अधिबल sein.

अभिबाधितर् (von बाध् mit अभि) nom. ag. Belästiger, Quäler Hariv. 6792. अधि० die neuere Ausg.

अभिबुद्धि (अ० + बु०) f. im Śāṃkhya der allgemeine Intellect, welcher unter sich begreift अध्वयसाय, अभिमान, इच्छा, कर्तव्यता, क्रिया Tattvas. 30.

अभिभर्त् (अ० + भर्त्) adv. am Gatten Çiç. 9, 35. in Gegenwart des Gatten 77.

अभिभव 2) a) zu streichen und das Beispiel unter c) zu stellen, wo Bedrängung, Gewaltanhuung hinzuzufügen ist. — c) = अभिषङ्ग Halā. 5, 59. — d) = अनादृ Halā. 4, 19. füge Geringachtung hinzu. बलवानपि निस्तेजाः कस्य नाभिभवास्पदम् Spr. 1944. — e) das Verschwinden, Unsichtbarwerden (Gegens. प्रादुर्भाव) Verz. d. Oxf. H. 229, a, 39. 44. fg.

अभिभवन, सर्वमारामाम् Lalit. ed. Calc. 6, 6.

अभिभार, v. l. अतिभार.

अभिभाषण auch das Reden, Sprechen: सत्याभि० Kathās. 63, 83.

अभिभाषितर् nom. ag. zu Jmd redend, redend: स्मितपूर्वाभि० MBu. 1, 5596.

अभिभाषिन् füge zu Jmd redend, redend hinzu. स्मितपूर्वाभि० Spr. 2769. अनभि० nicht sprechend MBu. 1, 1697. सत्याभि० (wohl so zu lesen) Kathās. 36, 247.

अभिभू 1) adj. überlegen, übermächtig: ०भू MBu. 1, 1251. 3, 12984 (अ-

विभू ed. Bomb.) 12, 1509 (अतिभू ed. Bomb.). — 2) m. a) ०भू ein best. Monat Kathās. 33, 10. — b) ०भू N. pr. eines Schlangenfürsten Pā. Gṛh. 2, 14. — c) ०भू ein best. Würfel TS. 4, 3, 2. Kathās. 39, 7. — Vgl. नागा-भिभू, ०भू, महाभिज्ञानाभिभू.

अभिभति (von मन् mit अभि) f. = अभिमान 2) Buṅg. P. 10, 23, 23.

अभिभत्तर् lies der die Objecte in Beziehung zu sich bringt.

अभिभर्षा, केशाभि० das bei-den-Haaren-Packen Buṅg. P. 3, 1, 7. परदा-रामि० die Berührung eines fremden Weibes Spr. 3432 (ed. Bomb. so).

स्त्रीणां बाह्याभिभर्षात् (so die ed. Bomb.) MBu. 3, 14939.

अभिभर्षक, परदाराभिभर्षक (so) R. ed. Bomb. 6, 87, 22.

अभिभर्षण 1) adj. (= अभिभर्षक) परदाराभिभर्षण R. 6, 93, 47. अद्भुभि० Buṅg. P. 10, 86, 43. — 2) n. तव तेनाभिभर्षणम् R. ed. Bomb. 6, 113. 8. दाराणाम् MBu. 2, 2422. परदारामि० 13, 1469 (ed. Bomb. mit श्). Spr. 1892 (mit ष). 3390.

अभिभर्षिन् in ईताभिभर्षिन् (von ईता + अभिभर्ष) adj. Jmd schauend und berührend Buṅg. P. 10, 70, 43.

अभिमातिर्षाक्य (०सक्य Padap.) n. nom. abstr. zu अभिमातिषाकू RV. 3, 37, 3.

अभिमान 1) Spr. 4602. Śāh. D. 471. 493. सामिमान stolz Rāga-Tar. 5, 233. — 2) füge hinzu das in-Beziehung-Bringen der Objecte zum Ich: अभिमानात्मिकात्:करणवृत्तिरङ्कारः Vedāntas. (Allah.) No. 47. अभिमानलक्षणा ऽङ्कारः Verz. d. Oxf. H. 223, b, 5. विचेष्टितं सामिमानम् egoistisch Spr. 307. — 4) Daçak. in Benf. Chr. 182, 23. विषयकरिणा-गाढरूपाभिमानतोवस्वात्:करणकरिन् Spr. 401. — 6) das Voraussetzen bei sich, die falsche Meinung, dass man Etwas besitze: देहाभिमान Bā-lab. 31 = Spr. 4217.

अभिमानवत् (von अभिमान) adj. Selbstgefühl besitzend, stolz Spr. 3546. Am Ende eines comp. bei sich voraussetzend, zu besitzen meinent: प्र-ज्ञामि० so v. a. sich für klug haltend Kathās. 61, 273. विद्याभि० 66, 5.

अभिमानिता (von अभिमानिन्: f. Selbstgefühl Spr. 2788. मानस्वात्मा-भिमानिता eine hohe Meinung von sich MBu. 3, 17379.

अभिमानित्व (wie eben) n. das Gellen für Etwas: सर्वनरभि० Vē-dāntas. (Allah.) No. 72.

अभिमानिन् (von मन् mit अभि und von अभिमान) 1) adj. a) bei sich voraussetzend, zu besitzen meinent: प्रज्ञामि० Spr. 3420. 3344. तद्भि- Buṅg. P. 10, 4, 22. — b) sich haltend für, sich einbildend zu sein: मुक्ता-भि०, बद्धाभि० Asuṭāv. 1, 11. — c) geltend für, vorstellend: नरेन्द्राभि० Daçak. in Benf. Chr. 187, 12. स्वानाभिमानिनीभिर्देवताभिः Prāb. 101, 10. ब्राह्मणाज्ञात्यभिमानि देवः TBu. Comm. III, S. 346. fg. स्वाहाभिमानि-श्चाग्निरात्मज्ञास्त्रीनस्मिन्नत् Buṅg. P. 4, 1, 59. अद्भुभिमानिनो देवान् Schol.: vgl. VP. 83, wo ein Agni Abhimānin erscheint, und अमोमानिन्. — d) eingebildet, stolz, hochmüthig Spr. 1336. 4380. R. 3, 37, 16. Kathās. 7, 43. 10, 18. द्रुपामिमानिनो 32, 94. 69, 45. Vgl. डुरभि०. — 2) ein best. Agni; vgl. u. 1) c) und अमोमानिन्. — Vgl. मानिन्.

अभिमारुतम् (अ० + मारुत) adv. gegen den Wind Spr. 2811.

अभिमुख 1) c) füge im Begriff stehend zu (mit einem vorangehenden nom. act.) hinzu.

अभिमुखी sich Jmd zuwenden: विधिर्भिमुखीभूतः Spr. 1281.